

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. március 17.(*)

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – 604/2013/EU rendelet – A nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok – A 3. cikk (3) bekezdése – A tagállamok joga a kérelmező biztonságos harmadik országba küldésére – 18. cikk – A kérelmező visszavétele esetén a tagállamnak a kérelem megvizsgálására vonatkozó kötelezettségei – 2013/32/EU irányelv – A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások – A nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása”

A C-695/15. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) a Bírósághoz 2015. december 23-án érkezett, 2015. december 18-i határozatával terjesztett elő az előtte

Shiraz Baig Mirza

és

a **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Lycourgos, Juhász E., C. Vajda (előadó) és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: Illéssy I. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. február 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- S. B. Mirza képviseletében Miskolczi R., Pohárnok B., Fazekas T. és Gyöző G. ügyvédek,
- a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal képviseletében Szép Á., meghatalmazotti minőségben,
- a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z. és Koós G., meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében J. Möller és T. Henze, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. de Ree, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében M. Condou-Durande és Tokár A., meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. március 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 180., 31. o., a továbbiakban: „Dublin III”-rendelet) 3. cikke (3) bekezdésének és 18. cikke (2) bekezdésének értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet az S. B. Mirza és a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (a továbbiakban: BÁH) között, a BÁH azon határozata tárgyában indult jogvitában terjesztették elő, amely egyrészt mint elfogadhatatlant elutasította az S. B. Mirza által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet, másrészt pedig kiutasította őt Magyarországról.

Jogi háttér

Az uniós jog

A „Dublin III”-rendelet

- 3 A „Dublin III”-rendelet (12) preambulumbekkezdése kimondja:

„Emellett a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet [(HL L 180., 60. o.)] is alkalmazni kell, az e rendeletben szabályozott eljárási biztosítékokra vonatkozó rendelkezések sérelme nélkül, figyelembe véve az említett irányelv alkalmazására vonatkozó korlátozásokat is.”

- 4 E rendelet 1. cikke a következőképpen határozza meg annak célját:

„E rendelet megállapítja egy harmadik országbeli állampolgár, vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam (a továbbiakban: a felelős tagállam) meghatározására vonatkozó feltételeket és eljárási szabályokat.”

- 5 Ugyanezen rendeletnek „A nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálására vonatkozó eljáráshoz való jog [helyesen: A nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó vizsgálati eljáráshoz való jog]” című 3. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok megvizsgálják azon harmadik országbeli állampolgárnak, vagy azon hontalan személynek a nemzetközi védelem iránti kérelmét, aki egy tagállam területén nyújtja be azt, ideértve annak határát és a tranzitónákat. A kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

(2) Amennyiben az e rendeletben felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt.

Amennyiben egy kérelmezőt lehetetlen az elsődlegesen felelősnek kijelölt tagállamnak átadni, mivel megalapozott okokból feltételezhető, hogy az adott tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek szisztematikus [helyesen: rendszerszintű] hiányosságai vannak, aminek eredményeként az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód kockázata áll fenn, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam tovább vizsgálja a III. fejezetben meghatározott feltételeket annak megállapítása érdekében, hogy egy másik tagállam kijelölhető-e felelős tagállamnak.

Amennyiben az átadás e bekezdés értelmében nem lehetséges egyetlen, a III. fejezetben meghatározott feltételek alapján kijelölt tagállamnak sem, illetve annak az első tagállamnak sem, amelyben a kérelem benyújtásra került, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam lesz a felelős tagállam.

(3) Minden tagállam fenntartja a jogot, hogy a [2013/32] irányelvben megállapított szabályokra és biztosítékokra figyelemmel biztonságos harmadik országba küldje a kérelmezőt.”

6 A „Dublin III”-rendeletnek „A feltételek rangsora” című 7. cikke (2) bekezdésében előírja:

„Az e fejezetben megállapított feltételek szerinti felelős tagállam meghatározása során azt a helyzetet kell alapul venni, ami a kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének valamely tagállamhoz történő első benyújtásakor fennállt.”

7 E rendeletnek „A felelős tagállam kötelezettségei” című 18. cikke a következőképpen szól:

„(1) Az e rendelet szerint felelős tagállam köteles:

[...]

c) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni egy harmadik ország olyan állampolgárát, vagy egy olyan hontalan személyt, aki a vizsgálat során visszavonta kérelmét, és egy másik tagállamban nyújtott be kérelmet, vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén;

[...]

(2) [...]

Az (1) bekezdés c) pontjának hatálya alá tartozó esetekben, amennyiben a felelős tagállam megszüntette a kérelem vizsgálatát azt követően, hogy a kérelmező az érdemi elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően visszavonta e kérelmet, e tagállam gondoskodik arról, hogy a kérelmező jogosult legyen kérelme vizsgálatának befejezését kérni, vagy egy új, nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtani, amely nem kezelhető a [2013/32] irányelv értelmében vett ismételt kérelemként. Ilyen esetekben a tagállamok biztosítják a kérelem vizsgálatának befejezését.

[...]”

8 Az említett rendeletnek az „Értesítés az átadásra vonatkozó határozatról” című 26. cikke (1) bekezdésében előírja:

„Amennyiben a megkeresett tagállam beleegyezik a kérelmező vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személy átvételébe vagy visszavételébe, a

megkereső tagállam értesíti az érintett személyt arról a határozatról, hogy átadja a felelős tagállamnak és – adott esetben – nem vizsgálja meg a nemzetközi védelem iránti kérelmét. Ha az érintett személyt jogi tanácsadó vagy más tanácsadó képviseli, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az érintett személy helyett e jogi tanácsadót vagy tanácsadót értesítik a határozatról, és azt adott esetben közlik az érintett személlyel.”

9 Ugyanezen rendelet „Jogorvoslatok” című 27. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„A kérelmezőnek vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személynek joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz vagy törvényszékhez tény- vagy jogkérdésben benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat [helyesen: A kérelmezőnek vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személynek joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni, bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz, amelyet fellebbezés, vagy tény- vagy jogkérdésben benyújtott felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.]”

A 2013/32 irányelv

10 A 2013/32 irányelvnek az „Eljárás a kérelem hallgatólagos visszavonása vagy a kérelemtől való elállás [helyesen: a kérelemtől való hallgatólagos elállás] esetén” című 28. cikke (1) és (2) bekezdésében előírja:

„(1) Amennyiben ésszerűen feltételezhető, hogy egy kérelmező személy hallgatólagosan visszavonta kérelmét, vagy attól elállt [helyesen: vagy attól hallgatólagosan elállt], a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság határozatot hoz az eljárás megszüntetéséről, vagy – amennyiben az eljáró hatóság a kérelemnek [a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 337., 9. o.)] 4. cikke alapján történő megfelelő érdemi vizsgálata alapján megalapozatlannak ítéli a kérelmet – a kérelem elutasításáról.

A tagállam feltételezheti, hogy a kérelmező hallgatólagosan visszavonta nemzetközi védelem iránti kérelmét, vagy attól elállt [helyesen: vagy attól hallgatólagosan elállt], különösen, ha meggyőződött arról, hogy:

[...]

b) ismeretlen helyre távozott, vagy engedély nélkül eltávozott a lakóhelyéről, illetve őrizetének helyéről, és ésszerű időn belül nem lépett kapcsolatba az illetékes hatósággal, vagy ésszerű időn belül nem teljesítette jelentkezési, vagy egyéb együttműködési kötelezettségét, kivéve, ha a kérelmező bizonyítja, hogy a mulasztás rajta kívül álló okok miatt történt.

E rendelkezés végrehajtása érdekében a tagállamok határidőket vagy iránymutatásokat határozhatnak meg.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy jogosult ügyének újbóli megnyitását [helyesen: megvizsgálását] kérelmezni az a kérelmező, aki az e cikk (1) bekezdésében említett, az eljárás megszüntetéséről szóló határozat meghozatalát követően újra jelentkezik a hatáskörrel rendelkező hatóságnál, vagy olyan új kérelmet jogosult benyújtani, amelyre nem alkalmazzák a 40. és 41. cikkben említett eljárást.

[...]

A tagállamok lehetőséget biztosíthatnak az eljáró hatóság számára, hogy az újból megindított eljárás során a kérelem vizsgálatát abban a szakaszában folytassa, ahol az megszakadt.”

11 A 2013/32 irányelvnek az „Elfogadhatatlan kérelmek” című 33. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek a [»Dublin III«-]rendelettel összhangban történő megvizsgálására, a tagállamok akkor sem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha egy kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül.

(2) A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

[...]

c) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 38. cikk értelmében biztonságos harmadik országnak, amely nem tagállam;

[...]”

12 Ezen irányelvnek „A biztonságos harmadik ország elve” című 38. cikkének (2) és (5) bekezdése kimondja:

„(2) A biztonságos harmadik ország elve a nemzeti jog rendelkezéseinek függvényében alkalmazható, amelyek magukban foglalják:

a) a kérelmező és az érintett harmadik ország közötti kapcsolat fennállását előíró azon szabályokat [helyesen: azon kapcsolat fennállását előíró szabályokat], amelynek alapján ésszerűnek tűnik, hogy a kérelmező ebbe az országba menjen;

b) azokat a módszertani szabályokat, melyek segítségével az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a biztonságos harmadik ország elve alkalmazható-e egy adott országra vagy egy adott menedékkérőre vonatkozóan. Az ilyen módszer magában foglalja az ország biztonságos voltának egy adott kérelmező vonatkozásában való eseti alapon történő megállapítását és/vagy az általában biztonságosnak minősített országok nemzeti szinten történő meghatározását;

c) azokat a szabályokat, melyek a nemzetközi joggal összhangban megengedik annak egyedi elbírálását [helyesen: vizsgálatát], hogy az érintett harmadik ország biztonságos-e egy adott menedékkérő számára, és amelyeknek a kérelmező számára lehetővé kell tenniük legalább azt, hogy kifogásolja a biztonságos harmadik ország elvének alkalmazását azon az alapon, hogy a harmadik ország sajátos körülményeit tekintve [helyesen: a harmadik ország a kérelmező sajátos körülményeit tekintve] nem biztonságos. A kérelmező számára ugyancsak lehetővé teszik, hogy megtámadja a harmadik ország és közte lévő, az a) pont szerinti kapcsolat fennállását.

[...]

(5) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról [helyesen: azokról a harmadik országokról], amelyek vonatkozásában ez az elv e cikk rendelkezései

értelmében alkalmazásra kerül.”

- 13 Az említett irányelv irányelvnek „Az európai biztonságos harmadik ország fogalma” című 39. cikkének az (1)–(3) és (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmet és a kérelmező biztonságát különleges körülményeire való tekintettel nem, vagy csak részben [helyesen: vagy nem teljeskörűen] vizsgálják meg a II. fejezetben meghatározott módon, ha az illetékes hatóság a tények alapján azt állapította meg, hogy a kérelmező egy, a (2) bekezdés értelmében biztonságos harmadik ország területéről kíván belépni, vagy lépett be illegálisan [helyesen: jogellenesen] az ország területére.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában egy harmadik ország csak akkor tekinthető biztonságos harmadik országnak, ha:

a) a genfi egyezmény rendelkezéseit megerősítette és tiszteletben tartja mindenfajta földrajzi korlátozás nélkül;

b) jogszabályi előírásokon alapuló menekültügyi eljárással bír; továbbá

c) megerősítette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt és tiszteletben tartja annak rendelkezéseit, beleértve a hatékony jogorvoslattal kapcsolatos szabályokat is.

(3) A kérelmezőnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtámadja az európai biztonságos harmadik ország fogalmának alkalmazását azon az alapon, hogy az érintett harmadik ország az ő különleges körülményeire tekintettel nem biztonságos.

[...]

(7) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyek vonatkozásában ezt az elvet e cikk értelmében alkalmazzák.”

- 14 A 2013/32 irányelvnek „A hatékony jogorvoslathoz való jog” című 46. cikke (1)–(3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják a kérelmezők részére a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

a) a nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

[...]

ii. a 33. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

[...]

iv. azt állapítja meg, hogy nem folytatják le a 39. cikk szerinti vizsgálatot.

[...]

(3) Az (1) bekezdésnek való megfelelés érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a hatékony jogorvoslat mind a tények, mind a jogi szempontok teljes körű és *ex nunc* megvizsgálását tartalmazza – ideértve adott esetben a nemzetközi védelem iránti igényeknek [a 2011/95] irányelv szerinti vizsgálatát is –, legalább az elsőfokú bíróság előtti fellebbezési [helyesen:

jogorvoslati] eljárásokban.”

A magyar jog

A menedékjogról szóló törvény

15 A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (*Magyar Közlöny* 2007/83 szám, a továbbiakban: a menedékjogról szóló törvény) 2. §-a a következőképpen szól:

„E törvény alkalmazásában:

[...]

- i) biztonságos harmadik ország: az az ország, amelyre vonatkozóan a menekültügyi hatóság meggyőződött arról, hogy a kérelmező az alábbi elvekkel összhangban lévő bánásmódban részesül:
  - ia) az életét és a szabadságát nem fenyegeti veszély faji, vallási okból, nemzeti hovatartozása, valamely társadalmi csoporthoz való tartozása vagy politikai meggyőződés miatt, illetve nincs kitéve súlyos sérelem veszélyének;
  - ib) a genfi egyezményrel összhangban tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét;
  - ic) elismerik és alkalmazzák a nemzetközi jog azon szabályát, amely szerint a kérelmező olyan ország területére nem utasítható ki, ahol az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdésében meghatározott magatartásnak lenne kitéve; és
  - id) a menekültkénti elismerés kérelmezésének lehetősége biztosított, és a menekültkénti elismerés esetén biztosított a genfi egyezményrel összhangban álló védelem;

[...]”

16 A menedékjogról szóló törvény 45. §-ának (5) bekezdése szerint:

„Az (1) és a (2) bekezdés szerinti tilalom fenn nem állása esetén a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelmet elutasító döntésében rendelkezik a külföldi humanitárius célból kiadott tartózkodási engedélyének visszavonásáról, és – ha a külföldi más jogcímen nem jogosult Magyarország területén tartózkodni – a külföldi a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény szerinti kiutasításáról és kitoloncolásáról, valamint megállapítja a beutazási és tartózkodási tilalom időtartamát.”

17 A menedékjogról szóló törvény 51. §-ának (1), (2) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a dublini rendeletek alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, a menekültügyi hatóság dönt a kérelem elfogadhatósága kérdésében, valamint a kérelem tárgyában gyorsított eljárásban való döntés feltételeinek fennállásáról.

(2) Elfogadhatatlan a kérelem, ha

[...]

e) a kérelmező vonatkozásában van olyan harmadik ország, amely rá nézve biztonságos

harmadik országnak minősül.

[...]

(4) A (2) bekezdés e) pontja alapján a kérelem elfogadhatatlanságának megállapítására csak abban az esetben kerülhet sor, ha a kérelmező

- a) a biztonságos harmadik országban tartózkodott, és lehetősége lett volna ebben az országban a 2. § i) pontjában foglaltaknak megfelelő hatékony védelem igénylésére;
- b) annak területén átutazott, és lehetősége lett volna ebben az országban a 2. § i) pontjában foglaltaknak megfelelő hatékony védelem igénylésére;
- c) ott rokon kapcsolatokkal rendelkezik és az ország területére beléphet; vagy
- d) a biztonságos harmadik ország az elismerését kérő kiadatását kéri.”

18 A menedékjogról szóló törvény 53. §-a a következőképpen szól:

„(1) A menekültügyi hatóság a kérelmet végzéssel elutasítja, ha az 51. § (2) bekezdésében foglalt valamely feltétel fennállását állapítja meg.

(2) A kérelmet elfogadhatatlanság miatt, vagy gyorsított eljárásban hozott elutasító döntéssel szemben bírósági felülvizsgálatnak van helye. A felülvizsgálati kérelem előterjesztésének – az 51. § (2) bekezdés e) pontja és az 51. § (7) bekezdés h) pontja alapján hozott döntések kivételével – nincs halasztó hatálya a döntés végrehajtására.

[...]

(5) A bíróság a menekültügyi hatóság döntését nem változtathatja meg, a jogszabálysértő közigazgatási határozatot – az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével – hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a menekültügyi hatóságot új eljárásra kötelezi. A bíróság eljárást befejező döntésével szemben jogorvoslatnak nincs helye.”

A 2015. július 21-i kormányrendelet

19 A nemzeti szinten biztonságosnak nyilvánított származási országok és biztonságos harmadik országok meghatározásáról szóló, 191/2015. (VII.21.) kormányrendelet (a továbbiakban: 2015. július 21-i kormányrendelet) 2. §-a értelmében:

„A [menedékjogról szóló törvény] 2. § i) pontja szerinti biztonságos harmadik országnak minősülnek az Európai Unió tagállamai és tagjelölt államai – Törökország kivételével –, az Európai Gazdasági Térség tagállamai, valamint az Amerikai Egyesült Államok halálbüntetést nem alkalmazó tagállamai, továbbá:

1. Svájc,
2. Bosznia-Hercegovina,
3. Koszovó,
4. Kanada,
5. Ausztrália,

6. Új-Zéland.”

20 A 2015. július 21-i kormányrendelet 3. §-ának (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha az elismerését kérő Magyarország területére érkezését megelőzően a biztonságos harmadik országok európai uniós listája vagy a 2. § szerinti valamelyik biztonságos harmadik ország területén tartózkodott vagy átutazott, az elismerését kérő a [menedékjogról szóló törvény] szerinti menekültügyi eljárásban bizonyíthatja, hogy az ő egyéni esetében ebben az országban nem volt lehetősége hatékony védelemre [az e törvény] 2. § i) pontjában foglaltak értelmében.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

21 A pakisztáni állampolgárságú S. B. Mirza 2015 augusztusában jogellenesen lépett be Szerbia irányából Magyarország területére. 2015. augusztus 7-én előterjesztette nemzetközi védelem iránti első kérelmét Magyarországon. A kérelme alapján indult eljárás alatt S. B. Mirza elhagyta a kijelölt tartózkodási helyét. A BÁH 2015. október 9-én hozott határozatával megszüntette a kérelem vizsgálatát, mivel a 2013/32 irányelv 28. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján úgy tekintette, hogy azt hallgatólagosan visszavonták.

22 Ezt követően S. B. Mirzát a Cseh Köztársaságban feltartóztatták, miközben Ausztriába szándékozott beutazni. A cseh hatóságok kérték Magyarországtól az érintett visszavételét, amely kérésnek Magyarország a „Dublin III”-rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint eleget tett.

23 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a rendelkezésére álló eljárási iratokból nem derül ki, hogy a visszavételi eljárás során a cseh hatóságokat tájékoztatták-e azon magyar szabályozásról, vagy a magyar hatóságok azon gyakorlatáról, mely szerint S. B. Mirza nemzetközi védelem iránti kérelmét előzetesen elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni, amelynek eredményeképpen az érintett kérelmének érdemi vizsgálata nélkül Szerbiába küldhető, mivel a Szerb Köztársaság – mint az Unióhoz való csatlakozásra jelöltként elismert állam – szerepel a magyar szabályozásban biztonságosnak minősített országok listáján.

24 Miután Magyarország visszavette S. B. Mirzát, ez utóbbi 2015. november 2-án nemzetközi védelem iránti második kérelmet terjesztett elő Magyarországon.

25 E kérelem nyomán nemzetközi védelem megadására irányuló második eljárás indult, amelynek során az érintettet őrizetbe vették.

26 S. B. Mirzát e második eljárásban 2015. november 2-án hallgatták meg. E meghallgatás során a BÁH felhívta az érintett figyelmét arra, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelme elfogadhatatlanként elutasítható, amennyiben nem bizonyítja, hogy a Szerb Köztársaság nem minősül az ő egyéni helyzetére tekintettel biztonságos harmadik országnak. A kérelmező annyit válaszolt, hogy ezen országban nem volt biztonságban.

27 2015. november 19-i határozatában a BÁH mint elfogadhatatlant azzal az indokkal utasította el S. B. Mirza kérelmét, hogy a vonatkozásában van biztonságos harmadik ország, nevezetesen Szerbia, amelyet a 2015. július 21-i kormányrendelet 2. §-a biztonságos harmadik országnak minősített. A BÁH határozata értelmében az érintett ugyan bizonyíthatta volna, hogy az ő egyéni esetében Szerbia nem minősül biztonságos harmadik országnak, ezt azonban nem tette meg. A BÁH e határozatában elrendelte az érintett kiutasítását és kitoloncolását.

28 S. B. Mirza keresetet nyújtott be e határozattal szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, hivatkozva arra, hogy nem szeretné, ha visszaküldenék Szerbiába, mivel ott nem lenne biztonságban.

29 E körülmények között a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság felfüggesztette az eljárást, és a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„1) Hogyan kell értelmezni [a »Dublin III«-]rendelet 3. cikkének (3) bekezdését;

a) A tagállamok a kérelmező biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó jogot kizárólag a felelős tagállam megállapítását megelőzően gyakorolhatják, vagy a felelős tagállam megállapítását követően is?

b) Változik-e az értelmezés akkor, ha a tagállam nem a kérelem első, hozzá történő benyújtásakor állapítja meg saját felelősségét a Dublin III-rendelet 7. cikkének (2) bekezdése, valamint III. fejezete szerint, hanem átadás, vagy visszavétel iránti megkeresésre fogadja a kérelmezőt egy másik tagállamból a Dublin III-rendelet V–VI. fejezetek szerint?

2) Amennyiben az Európai Bíróság 1) kérdésre adott értelmezése szerint a kérelmező biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó tagállami jogot a dublini eljárás szerinti átvételt követően is lehet gyakorolni:

Értelmezhető-e a Dublin III-rendelet 3. cikkének (3) bekezdése akként, hogy a tagállamok e jogot akkor is gyakorolhatják, ha a dublini eljárás során az átadó tagállamot nem tájékoztatták e jog gyakorlására vonatkozó pontos nemzeti szabályozásáról, illetőleg az alkalmazott nemzeti gyakorlatról?

3) A Dublin III-rendelet 18. cikkének (2) bekezdése értelmezhető-e úgy, hogy a 18. cikk [(1) bekezdésének] c) pontja alapján visszavett kérelmező esetén az eljárást abban a szakaszban kell folytatni, amelyben az, a megelőző eljárásban félbeszakadt?”

A sürgősségi eljárásról

30 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalást az eljárási szabályzatának 107. cikke szerinti sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.

31 E bíróság különösen azzal indokolta kérelmét, hogy az alapügyben szereplő nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó eljárás keretében S. B. Mirza 2016. január 1-jéig menekültügyi őrizet hatálya alatt áll, amelyet az e területen hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság meghosszabbíthat.

32 Emellett a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság kérdésére 2016. január 6-án adott válaszában tájékoztatta ez utóbbit arról, hogy meghosszabbította S. B. Mirza menekültügyi őrizetét a nemzetközi védelem iránti kérelméről való jogerős döntés meghozataláig, vagy – amennyiben 2016. március 1-jéig nem hoznak ilyen határozatot – ez utóbbi időpontig. Ezen túlmenően a kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróság részére adott tájékoztatásból kiderül, hogy 2016. március 1-jét követően a menekültügyi őrizet hatvan nappal újra meghosszabbítható, az őrizet teljes időtartama azonban nem haladhatja meg a hat hónapot.

- 33 Először is rá kell mutatni, hogy a jelen előzetes döntéshozatali eljárás a „Dublin III”-rendelet értelmezésére irányul, amely az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó V. címében szereplő területek alá tartozik. Így tehát sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.
- 34 Másodsorban, a sürgősség kritériumát illetően, a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében figyelembe kell venni azon körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva a szabadságától, és a fogva tartás meghosszabbítása az alapeljárás kimenetelétől függ (lásd ebben az értelemben: Lanigan-ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 24. pont). Emellett az érintett személy helyzetét azon kérelem vizsgálatának időpontjában fennálló helyzet alapján kell értékelni, amely az előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányul (lásd ebben az értelemben: N.-ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 40. pont).
- 35 A jelen esetben egyrészt nem vitatott, hogy ebben az időpontban S. B. Mirza meg volt fosztva a szabadságától. Másrészt rá kell mutatni, hogy az érintett őrizetben tartása az alapeljárás kimenetelétől függ, amelynek tárgya S. B. Mirza nemzetközi védelem iránti kérelme elutasításának jogszerűsége. A kérdést előterjesztő bíróság által adott magyarázatokból ugyanis kiderül, hogy e kérelem vizsgálatára irányuló eljárás keretében rendelték el S. B. Mirzával szemben a menekültügyi őrizetet.
- 36 E körülmények között a Bíróság negyedik tanácsa – az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően – 2016. január 11-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelmének.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 37 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdése lényegében arra irányul, hogy a „Dublin III”-rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldésére vonatkozó jogot azt követően is gyakorolhatja valamely tagállam, hogy ez utóbbi tagállam – e rendelet alapján, visszavételi eljárás keretében – elismerte az azon kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért fennálló felelősségét, aki a nemzetközi védelem iránti első kérelmére vonatkozó érdemi határozat meghozatala előtt elhagyta e tagállamot.
- 38 Először is rá kell mutatni, hogy a „Dublin III”-rendeletnek az 1. cikke értelmében az a célja, hogy megállapítsa valamely harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételeket és eljárási szabályokat.
- 39 A „Dublin III”-rendelet nem tartalmaz olyan szabályt, amely – akár a felelős tagállam meghatározása előtt, akár azt követően – megakadályozná valamely kérelmező biztonságos harmadik országba való küldését, e rendelet a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapítására szorítkozik.
- 40 Amint azt a német kormány a tárgyaláson kiemelte, az említett rendelet 3. cikkének (3) bekezdése, amely semmilyen időbeli korlátozást nem tartalmaz, előírja, hogy minden tagállam „fenntartja” a jogot, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személyt biztonságos

harmadik országba küldje. E rendelkezés értelmében e jog „minden tagállamot” megillet, és azt „a [2013/32] irányelvben megállapított szabályokra és biztosítékokra figyelemmel” kell gyakorolni.

- 41 Egyébiránt a „Dublin III”-rendelet (12) preambulumbekzdéséből az következik, hogy e rendelet mellett a 2013/32 irányelvet is alkalmazni kell, mégpedig az e rendeletben szabályozott eljárási biztosítékokra vonatkozó rendelkezések sérelme nélkül, figyelembe véve az említett irányelv alkalmazására vonatkozó korlátozásokat is.
- 42 Ezért a közös európai menekültügyi rendszer keretében, amelynek a „Dublin III”-rendelet és a 2013/32 irányelv szerves része, a biztonságos harmadik ország elvét bármely tagállam – így a „Dublin III”-rendelet III. fejezetében szereplő kritériumok alapján a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelősként meghatározott tagállam vagy e rendelet 3. cikkének (3) bekezdése alapján bármely más tagállam is – alkalmazhatja.
- 43 Másodsorban, konkrétan a 2013/32 irányelv 33. cikkét illetően, amelyre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróságban kérdés merült fel a tagállam azon lehetőségével kapcsolatban, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személyt azt követően küldje biztonságos harmadik országba, hogy a „Dublin III”-rendelet alapján megállapították e tagállam felelősségét ezen kérelem megvizsgálásáért, meg kell állapítani, hogy e cikk – amely a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam kötelezettségének enyhítésére szolgál azon esetek meghatározása révén, amelyekben az ilyen kérelem elfogadhatatlannak tekintendő – semmiképpen nem korlátozza az e rendelet 3. cikkének (3) bekezdésében foglalt, a kérelmező biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó jog hatályát.
- 44 A 2013/32 irányelv 33. cikkének (1) bekezdésében szereplő, az „[a]zokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek a [„Dublin III”-]rendelettel összhangban történő megvizsgálására” megfogalmazás alkalmazása nem vezethet ettől eltérő következtetésre.
- 45 E megfogalmazás ugyanis az említett rendeletben foglalt eseteket – mint például a nemzetközi védelmet kérelmező személy felelős tagállam részére történő, ugyanezen rendelet 26. cikkének (1) bekezdése szerinti átadásának esetét – kiegészítő esetekre irányul, amelyekben a nemzetközi védelem iránti kérelmeket nem vizsgálják meg. Így az említett irányelv hivatkozott megfogalmazása nem korlátozza a „Dublin III”-rendelet 3. cikke (3) bekezdésének terjedelmét.
- 46 Következésképpen az, hogy valamely tagállam a „Dublin III”-rendelet alapján elismerte felelősségét a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, nem akadályozza meg azt, hogy e tagállam a későbbiekben biztonságos harmadik országba küldje a kérelmezőt.
- 47 E következtetést nem kérdőjelezheti meg az említett rendelet 18. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből eredő azon kötelezettség, mely szerint „a tagállamok biztosítják a kérelem vizsgálatának befejezését”.
- 48 E tekintetben rá kell mutatni, hogy az említett rendelkezés a felelős tagállam bizonyos kötelezettségeinek, többek között azon kötelezettségének pontosítására korlátozódik, miszerint e tagállam gondoskodik arról, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálata befejeződjék, és nem a kérelmező biztonságos harmadik országba való küldésének jogára vonatkozik.
- 49 A „Dublin III”-rendelet 18. cikke nem korlátozza tehát e rendelet 3. cikke (3) bekezdésének hatályát, különösen azon tagállam tekintetében nem, amely a visszavételi eljárás keretében elismeri az azon kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért fennálló felelősségét, aki azelőtt elhagyta e tagállamot, hogy első fokon érdemi határozatot

hoztak volna.

50 A „Dublin III”-rendelet 18. cikke (2) bekezdésének ettől eltérő értelmezése kivételt vezetne be e rendelet 3. cikkének (3) bekezdése alól, megfosztva azokat a tagállamokat, amelyek az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján visszaveszik a kérelmezőt, attól a jogtól, hogy e kérelmezőt biztonságos harmadik országba küldjék. Márpedig az említett 3. cikk (3) bekezdése semmilyen utalást nem tesz ilyen kivételre, és az nem igazolható a „Dublin III”-rendelet egyetlen célkitűzésével sem.

51 Ha ugyanis valamely tagállam az alapügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között nem gyakorolhatná a „Dublin III”-rendelet 3. cikkének (3) bekezdésében foglalt jogot, az azzal a következménnyel járna, hogy az olyan kérelmező – aki a kérelem benyújtása szerinti tagállamtól eltérő tagállamba távozott a kérelmére vonatkozó jogerős határozat meghozatala előtt – a felelős tagállam általi visszavétele esetén kedvezőbb helyzetbe kerülne, mint az, aki a felelős tagállamban megvárta kérelme megvizsgálásának befejezését.

52 Ezen értelmezés arra ösztönözhetné a valamely tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtó, harmadik országbeli állampolgárokat és hontalanokat, hogy más tagállamokba távozzanak, és ez olyan másodlagos mozgásokat váltana ki, amelyek elkerülésére a „Dublin III”-rendelet a felelős tagállam meghatározására vonatkozó egységes eljárási szabályok és feltételek megállapítása révén irányul.

53 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III”-rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldésére vonatkozó jogot azt követően is gyakorolhatja valamely tagállam, hogy ez utóbbi tagállam – e rendelet alapján, visszavételi eljárás keretében – elismerte az azon kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért fennálló felelősségét, aki a nemzetközi védelem iránti első kérelmére vonatkozó érdemi határozat meghozatala előtt elhagyta e tagállamot.

A második kérdéstről

54 A kérdést előterjesztő bíróság második kérdése lényegében arra irányul, hogy a „Dublin III”-rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldése, amennyiben az említett kérelmezőt a felelős tagállamnak átadó tagállamot a visszavételi eljárás során nem tájékoztatták a felelős tagállamnak a kérelmezők biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó szabályozásáról és az illetékes hatóságai e területen irányadó gyakorlatáról.

55 A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a magyar szabályozás védelmet állít fel az azon kérelmezők által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek elfogadhatatlanságát illetően, akik Magyarország területére Szerbiából – az e szabályozás által biztonságos harmadik országnak tekintett országból – érkeztek, és akik e harmadik országban nem nyújtottak be nemzetközi védelem iránti kérelmet.

56 Ezzel összefüggésben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a visszavételi eljárás keretében a „Dublin III”-rendelet nem írja elő a felelős tagállam számára azon kötelezettséget, hogy tájékoztassa az átadó tagállamot a kérelmezők biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó nemzeti szabályozásának tartalmáról vagy az e területen irányadó közigazgatási gyakorlatáról.

57 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a biztonságos harmadik ország elvére vonatkozó

nemzeti szabályozás és gyakorlat nem befolyásolja a felelős tagállam meghatározását és az érintett kérelmező e tagállamnak való átadását.

- 58 Továbbá rá kell mutatni, hogy habár a 2013/32 irányelv 38. cikkének (5) bekezdése alapján megköveteli, hogy a tagállamok rendszeresen tájékoztassák a Bizottságot azokról a harmadik országokról, amelyek vonatkozásában a biztonságos harmadik ország elve alkalmazásra kerül, azt azonban nem követeli meg a felelős tagállamtól, hogy a kérelmező visszavételekor tájékoztassa az átadó tagállamot a biztonságos harmadik országokra vonatkozó szabályozásáról vagy az illetékes hatóságai e területen irányadó gyakorlatáról.
- 59 Végül meg kell állapítani, hogy amennyiben a felelős tagállam nem tájékoztatja az átadó tagállamot a biztonságos harmadik országokra vonatkozó szabályozásáról és az e területen irányadó közigazgatási gyakorlatáról, az nem sérti a kérelmezőnek az átadásra vonatkozó határozattal és a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozattal szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogát.
- 60 Ami az átadásra vonatkozó határozatot illeti, a „Dublin III”-rendelet 27. cikkéből következik, hogy a kérelmezőnek joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni, bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz, amelyet fellebbezés, vagy tény- vagy jogkérdésben benyújtott felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.
- 61 Márpedig, mivel a valamely kérelmező visszavételére vonatkozó eljárásban a felelős tagállam nem köteles tájékoztatni az átadó tagállamot az azon kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének elfogadhatatlanságára vonatkozó vélelmet előíró hatályos szabályozásáról, aki az e szabályozásban biztonságos harmadik országgént meghatározott országból érkezett a területére, e tájékoztatás hiánya nem sértheti a kérelmező jogait.
- 62 Továbbá, ami a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozatot illeti, a 2013/32 irányelv 46. cikke értelmében a kérelmező hatékony jogorvoslathoz való joggal rendelkezik a felelős tagállamban annak valamely bírósága előtt, amely lehetővé teszi számára, hogy az egyedi helyzetétől függően ezen irányelv 38. vagy 39. cikke alapján vitassa a biztonságos harmadik országokra vonatkozó nemzeti jogszabályokra alapított határozatot.
- 63 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III”-rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldése, amennyiben az említett kérelmezőt a felelős tagállamnak átadó tagállamot a visszavételi eljárás során nem tájékoztatták a felelős tagállamnak a kérelmezők biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó szabályozásáról és az illetékes hatóságai e területen irányadó gyakorlatáról.

A harmadik kérdésről

- 64 A kérdést előterjesztő bíróság harmadik kérdése lényegében arra irányul, hogy a „Dublin III”-rendelet 18. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező visszavétele esetén a kérelme megvizsgálására irányuló eljárást abban a szakaszban kell folytatni, amelyben azt a felelős tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai félbeszakították.
- 65 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy az említett rendelet 18. cikke (2) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy a felelős tagállam biztosítja a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatának „befejezését”. Nem kötelezi viszont e tagállamot arra, hogy a védelem iránti kérelem vizsgálatát az eljárás meghatározott szakaszában folytassa.

- 66 A „Dublin III”-rendelet 18. cikke (2) bekezdésének második albekezdése ugyanis – amennyiben előírja, hogy a kérelmező jogosult a nemzetközi védelem iránti kérelme tárgyában jogerős határozat meghozatalát kérni akár a félbeszakadt eljárásban, akár egy olyan új eljárásban, amely nem tekinthető ismételt kérelemként – arra irányul, hogy a kérelmező számára biztosítsa kérelmének olyan megvizsgálását, amely megfelel a 2013/32 irányelvben az első kérelmek elsőfokú vizsgálatára vonatkozóan előírt követelményeknek. Ugyanezen rendelkezésnek azonban nem célja azon mód meghatározása, ahogyan az eljárást ilyen helyzetben folytatni kell, sem az, hogy megfossza a felelős tagállamot annak lehetőségétől, hogy a kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánítsa.
- 67 Másrészt a 2013/32 irányelv 28. cikke (2) bekezdésének utolsó albekezdése kifejezetten előírja, hogy a tagállamok lehetőséget biztosíthatnak a nemzetközi védelem iránti kérelmeket első fokon megvizsgáló hatóság számára, hogy a kérelem vizsgálatát abban a szakaszban folytassa, ahol az megszakadt, ugyanakkor nem kötelezi őket erre.
- 68 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III”-rendelet 18. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező visszavétele esetén e rendelkezés nem követeli meg, hogy a kérelme megvizsgálására irányuló eljárást abban a szakaszban folytassák, amelyben az félbeszakadt.

A költségekről

- 69 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldésére vonatkozó jogot azt követően is gyakorolhatja valamely tagállam, hogy ez utóbbi tagállam – e rendelet alapján, visszavételi eljárás keretében – elismerte az azon kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért fennálló felelősségét, aki a nemzetközi védelem iránti első kérelmére vonatkozó érdemi határozat meghozatala előtt elhagyta e tagállamot.**
- 2) **A 604/2013 rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a nemzetközi védelmet kérelmező biztonságos harmadik országba való küldése, amennyiben az említett kérelmezőt a felelős tagállamnak átadó tagállamot a visszavételi eljárás során nem tájékoztatták a felelős tagállamnak a kérelmezők biztonságos harmadik országba küldésére vonatkozó szabályozásáról és az illetékes hatóságai e területen irányadó gyakorlatáról.**
- 3) **A 604/2013 rendelet 18. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező visszavétele esetén e rendelkezés nem követeli meg, hogy a kérelme megvizsgálására irányuló eljárást abban a szakaszban folytassák, amelyben az félbeszakadt.**

Aláírások

---

* Az eljárás nyelve: magyar.